

Nr 148.

Av herr **Weibull**, om *höjning av tullen å vissa persedlar och elastiska band och snören, innehållande silke.*

I samband med den vid föregående års riksdag genomförda revisionen av tulltaxan har tullen å hängslen, bälten, skärp, strumpeband, ärmhållare och andra dylika persedlar av elastiska band och snören, innehållande silke, (tulltaxenummer 581) blivit nedsatt från 15:— till 4:— kr. pr kg. Såsom motiv för denna tulländring har 1925 års tulltaxerevision i första hand anfört, att hängslen etc. av elastiska band, innehållande silke, i samband med den år 1922 vidtagna höjningen av vissa finanstullar belades med en tull av 15:— kr., ehuruval det däri ingående huvudsakliga halvfabrikatet elastiska band, innehållande silke, genom de år 1921 företagna tullhöjningarna icke underkastats någon ändrad tullbeskattning. För att undanrödja denna oformlighet har förenämnda helfabrikat i nu gällande taxa utbrutits och givits ett särskilt tulltaxenummer samt åsatts den före år 1922 fastställda tullsatsen av 4:— kr. pr kg. eller samma tull som för halvfabrikatet elastiska band av silke. En ytterligare anledning till nämnda tullnedsättning har tulltaxerevisionen funnit däri att i helfabrikatet vanligen ingå vissa tyngande och jämförelsevis lågt beskattade beståndsdelar såsom spännen, knappar och dylikt.

I skydd av förenämnda tullhöjning har under senare år vid sidan om den äldre fabrikationen av billigare hängslen m. m. av bomull även uppkommit en ny inhemsk tillverkning inom denna bransch, vilken huvudsakligen är inriktad på framställning av kvalitetsvaror av silke, och därför väsentligen är hänvisad till att från utlandet införa vid tillverkningen använda halvfabrikat. Denna konfektionsindustri har nått en icke obetydlig omfattning med ett tillverkningsvärde, som f. n. torde kunna uppskattas till $\frac{1}{2}$ mill. kr. Genom den vidtagna tullsänkningen har denna industri praktiskt taget berövats hela sitt tidigare tullskydd. Vid en närmare undersökning av den tullbelastning, som påvilar denna tillverkning, visar sig nämligen, att den tullvinst, som uppkommer å sådana beståndsdelar som knappar, spännen, läder m. m., vilka draga lägre tull än 4:— kr. pr kg., i stort sett helt uppväges dels av den högre tullen å det siden, som ingår i de flesta artiklarna, dels också av tullförlusten på uppkommet avfall. Då därjämte den utländska konkurrensen i Tyskland och Tjeckoslovakien icke har att betala samma höga löner som den inhemska industrien, har

genom tullnedsättningen industriens fortsatta bestånd i hög grad blivit äventyrat. Vad därefter det första av tulltaxerevisionen anförda motivet angår, är det otvivelaktigt riktigt, att den tidigare bestående tullavvägningen innebar en oformlighet. Emellertid har bl. a. vid sistliden riksdag påvisandet av snarlikt fall, där en ny tillverkning uppkommit i skydd av en höjd finanstill, ej i och för sig ansetts utgöra tillräckligt skäl för att utan avbidan av 1928 års tullkommittés utredning ändra bestående tullar. Denna regel synes även hava bort tillämpas i förevarande fall. För att bereda ovanberörda industri möjlighet att i avvaktan på tullkommitténs prövning av den rätta avvägningen av dess tullskydd upprätthålla sin tillverkning får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att tullen vid tulltaxenummer 581, hängslen etc. av elastiska band eller snören, innehållande silke, återställes till sitt tidigare belopp av 15: — kr. pr kg.

Stockholm den 20 januari 1930.

Harry Weibull.
